

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

28 tháng 09 năm 2008

Số 12

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (08) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

HỘI TỰ

*Hội tự nhơn duyên chuyển thực hành
Thành tâm tu luyện tự thân an
Quý yêu muôn loại từ bi mở
Khai triển chính mình pháp tự an*

Vĩ Kiên

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Uớc mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Sài Gòn ngày 14-04-1974

Chơn Như (tiếp theo)

...

Bởi vì tôi đã đem cái điềm lành cho xã hội, đem điềm lành cho đất nước, đem điềm lành cho nhân loại. Thấy có một chút đó, khởi điềm tốt, tất cả sẽ tốt mà khởi điềm xấu thì tất cả sẽ xấu. Cho nên các bạn đang hành đây là các bạn tự sửa rồi, khi không bị lỗi tai làm gì, soi hồn, mất tự do hết. Nhưng mà cái tự do của đời là cái loạn tưởng, bây giờ chúng ta cắt đứt cái loạn tưởng, khi không làm pháp luân làm gì, để ngũ tạng nó yên, nó sướng, phần nào, phần nấy, nó biểu đi chơi, bắt nó, đem ánh sáng rọi nó. Bởi vì trong bóng tối nó hay đùa giỡn ở trong cái thất tình lục dục, mình đem cái ánh sáng vô, thì từ đó nó mới lập lại cái thứ tự, sáng suốt thay đổi cái tình thế của bên trong. Ở trong cái bóng tối thì khác, ngay chúng ta ở thế gian, giờ tối thì cái tâm nó loạn, mà tới sáng giữa mặt trời, đứng ngay đó cái tâm nó khác. Thấy nó phân biệt rõ ràng, thì chúng ta, ta sửa hàng ngày lập lại cái trật tự, trật tự đúng cái chiều hướng hóa hóa sanh sanh của trời đất, rồi nhiên hậu chúng ta mình cảm ta, rồi ảnh hưởng con cái. Thì các bạn đã có cái cơ hội lập lại trật tự này, nắm cái đó mà sửa, rồi sau này mới nghe lại cái lời nói của tôi nói là đúng. Bởi vì tôi làm cái gì ở trong thực trạng mà ra thôi, chứ tôi không có chịu kêu bằng ảo tưởng nói ra, chính tôi đã thực hành không cơm ăn, không áo mặc, khổ cực, đói khổ, rơi lụy hàng đêm, cũng đã nếm qua cái mùi đau khổ của thế gian và từ đó tôi thoát ly lần lần lần. Rồi ngày nay, tôi đã có một phần thanh thản sáng suốt, cho nên tôi cũng ở trong cái đau khổ của các bạn mà ra, thông cảm lắm nhưng mà chỉ có cái cương quyết mình giải quyết được, bí rồi, túng rồi, làm sao bây giờ. Hồi đó tôi là bí túng hết đường đi, chỉ một là xuống động thổ, hai là lên trời, chỉ có hai con đường đó, chứ còn đi ra cũng không được, mà đi vô cũng không được. Ở nhà người ta không trả tiền nhà, mà có vợ không có phát tiền người ta đi chợ, mà giờ đi đâu, có nước động thổ lên trời chứ còn đi đâu nữa hết rồi, có hai cái đó. Nhưng mà nhờ đó, nhờ cái sự kềm kẹp của gia đạo, kềm kẹp đòi hỏi của cái gia cảnh, mà ngày nay tôi mới thức giác được chính tôi là người sai lầm, tôi càng cố gắng tu hơn nữa và tôi phải cảm ơn tất cả những người ở xung quanh tôi. Hồi đó tôi tu tôi cũng ghét gia đình, xấu quá, tham lam quá mà không chịu tu, kềm kẹp tôi dữ quá. Rồi tôi suy xét cái lượng từ bi của đức Phật tôi theo, đáng lẽ tôi phải đi giết, tôi trả thù, nếu tôi không biết tu thì tôi phải đi tôi giết, tôi trả thù, xấu với tôi quá, khi dễ tôi quá, chọc tôi giận đủ thứ hết, nhưng mà tôi lấy cái lượng từ bi của Quan Âm, của Đức Phật tôi tu. Thì ngày nay trở lại, tôi nhờ cái sự kềm kẹp đó tôi mới tiến, phải cảm ơn họ, rồi tự nhiên họ được cái ảnh hưởng tốt của tôi, rồi họ cũng bắt chước họ tu. Lâu lâu, tôi chọc lại chút, họ chịu không nổi, thử họ chưa được, phải tu lại nữa. Thì trong cái kinh nghiệm của cái đường đời mình đã đạt được không nhiều không ít, các bạn sẽ đóng góp cho nhân loại, cái chuyện tốt, không có chuyện xấu. Nhiều khi trong gia đạo, tôi nói giỡn, nói chơi với đứa con nít, cháu tôi, tôi coi nó bình đẳng lắm, tôi giỡn chơi, tôi chọc nó đủ thứ, nó giận rồi, tôi biết điển nó tới đâu, tôi nói một

chút triết lý, nó mở. Nó giận, cái nó đồn đồn lên đầu nó, sùng rồi à, sùng rồi, mình điếm nó mới kéo lại cắt nghĩa cái sân là cái gì, cái si là tự khắc hiểu. Có đồn nó hay chọc phá ở trong gia đình, để cho mở, cởi mở chứ không có buồn. Ta nhắm mắt, rồi thấy trăm hoa đua nở tươi đẹp, nó đều cởi mở, nó mới tươi đẹp, mà trong gia đình mình, người đối diện với người mình, người này làm thình, người kia gục đầu, cái đó là mấy cái bông nó không có cơ hội mà nở. Bây giờ chúng ta làm sao cho nó nở, muốn cho nó nở chúng ta phải nung nấu tận gốc, chọc cho nó tức, tiền là nó nở và trong đó mình mở cho nó. Chớ hồi trước ông Tư, mà người nào tới tu, ông tới ông dòm mặt, ông nói mặc cái đồ màu nâu xám, thắt cà-vạt (¹) đằng hoàng. Dạ thưa ông, ông tới ông định tu phải không. Ông cù lần quá mà tu đâu có được, chọc tức người ta, người ta ăn bận sang trọng nói người ta cù lần. Tôi hỏi tại sao ông ăn nói vô phép vậy, ông nói: “Bạn không thấy sao! Đó bây giờ cái độ nó đi tới đâu tôi biết rồi, y còn sân tới đâu, chút tôi nói ít câu, y giải dùm.” Chơi không phải tử tế như tôi nói mời uống nước, đồ này kia, mặt cù lần vậy mà tu, nói vậy người ta ăn bận thắt cravate tùm lum hết, cái vỏ ngoài không chứ trong không có gì, ông đó ông tức ghê lắm, nhưng mà rồi hết. Tôi dẫn ông bạn, ông tới. “Ông đừng có nói chuyện tu với tôi,” nói ông Tư, “Tôi nè tất cả kinh Phật ở chỗ này coi hết, đem hết vô trong óc tôi rồi. Ông mà tu cái gì!” chửi lại ông Tư, coi ông Tư không có kí lô nào, ông ở trên đầu ông Phật mà ông nói chuyện tu, ở con người không có hồn, không có gì hết, con người nó cũng như là dynamo xe hơi vậy đó. Nó phát điện ra, tháo ra bỏ một nơi, cái nó hết điện, hết chơi không có gì hết. Rồi ông Tư ông nói tại sao bạn không lấy cái dynamo, bạn sai cái dynamo hay là sai chiếc xe hơi, ê mày chạy ra chợ mua cho tao cái gì về. Ông kia nói không được, rồi tại sao bạn phải lên ngồi, rồi bạn rồ ga, rồi bạn đạp bỏ số đi, rồi đi ra chợ rồi đi về. Hỏi, bạn khác hơn cái xe hơi chỗ nào, rồi ông đó ông cũng vẫn một mực nói ông đừng có nói về vấn đề Phật, cái vấn đề kinh nghiệm thôi. Ông già là ông đi tới chỗ ngu, chứ tui tui thanh niên không có ngu, chửi ngay trước mặt, rồi ông về ông học máu. Ông về sớm mời tới chiều ông học máu. Chính ông đã làm cho ông, người ta mở cho ông mà ông không chịu, động xuống mà ông giữ một mực đó, ngoan cố nó vọng động, cái về ông học máu. Sáng ông giấu tôi, tôi hỏi đi đâu cái mặt xanh lè, ông nói bệnh đi bác sĩ. Qua bữa sau tôi hỏi lại gia đình. Tức quá! Có những người như vậy thì tự đắc, tự cao, cho rằng mình đọc sách là hay lắm rồi, hiểu hết rồi, không có ai hiểu bằng tôi hết, tôi là Phật rồi đó. Ông Phật nào y nói cũng rành hết nhưng mà rốt cuộc y không biết cái gì cho y hết, một chút đó mà tức mà học máu. Cho nên đảng này tôi nói với các bạn hòa với tất cả và học nơi tất cả cái đó là khôn nhất, giới nào cũng xài được hết. Tôi đã nói cái Honda không có con bù lon (²) nào không xài được, nhà của bạn không có cái cây tre nào mà không xài được, đừng có vội chê nó bữa sau kiểm không có. Chúng ta đi vô điển giới rồi, chúng ta hòa với tất cả và học nơi tất cả. Các bạn muốn mau tiến là vậy, muốn mau giải quyết tất cả những chuyện gì rắc rối của nội tâm là phải học theo đường lối hòa với tất cả.

Đừng có thấy mình, chúng ta mấy chục tuổi rồi chúng ta hơn đứa con nít, đứa chút xíu, nhiều khi nó nói một câu nói, mình còn phải nghe để sửa mình, chỉ vì nó thanh bạch quá, mình ô trước, tham dâm đủ thứ. Một cái lời nói duyên dáng, nó làm cảm động nội tâm

---

¹ Cravate.

² Boulon.

của mình không hay, chứ đừng cho nó là con nít. Con nít, dẫn con nít đi nhiều cái nó nói bẽ đầu, người lớn mà biết được hay lắm. Cho nên tôi nói không có cái gì kêu bằng không xài được. Đó là kinh sách hàng ngày của các bạn, những người đối diện trong gia đình là kinh sách hàng ngày, mà bạn giải quyết được một vấn đề rồi, một vấn đề nữa, nó sẽ mở nhiều, chớ đừng có vội chê họ mà sai lầm, ai cũng có cái hay, ai cũng có cái sáng suốt, ai cũng có cái thanh tịnh. Không có ai phục ai hết, bây giờ hai đứa con nít thả ra đánh lộn, đâu có đứa nào phục đứa nào, đánh khóc la chảy máu, rồi một chập nó chồm lại nó đánh nữa. Không có ai phục ai là vậy, cho nên chúng ta tiến về cái chơn như Vô Vi rồi thì phần ông, ông lo thanh bạch, phần bà, bà lo thanh bạch, chớ không có ai động ai được, bị vì hai cái khối điện nó trong lành rồi, mình muốn làm cho nó nhiệm trước như trước không được, mà kêu nó tham gia xuống thì nó không đi, bởi vì nó nhẹ rồi, nó đâu có trở về cái khối nặng nữa. Cho nên chúng ta tu ở đây, là đi tới trọn lành chơn như, nó vậy. Phải thực hành chứ còn lý thuyết không được, nghe tôi nói đây hay, nhưng mà về quên hết, không ai nhớ, để cho nó nhẹ một chút vậy thôi. Cái phần trong lành, nó chạy lù lù cái vòng tròn, rồi nó đi từ tư tưởng này đến tư tưởng kia, từ tư tưởng này đến tư tưởng nọ, rồi để nó lọc, nó lọc lần lần cho các bạn, các bạn về đó bắt cái ảnh hưởng đó mà làm.

Đừng có chán nản bởi vì nhiều chuyện thử thách tôi đã nói, hạ thừa, trung thừa, thượng thừa, mỗi thừa nó có ba tới chín giới, chín tầng, nó qua cái sáng rồi, phải tới cái tối, tối rồi mới tới cái sáng. Nhiều khi tu, rồi bực tức, tại sao? Hồi trước tôi biết nhiều chuyện mà bây giờ tôi ngu quá chừng vậy, đó là nó đang thử thách. Mình bước qua cái đó là hiểu, nó đơn giản hóa lần lần, nó hết gồ ghề, nó hết cái bản tánh gồ ghề độc tài như xưa, nó đơn giản hóa. Cho nên nhiều đứa con nít ngồi ở nhà tôi, ngồi chơi một chập, nó nói câu giống con nít quá, tưởng đâu vô gặp cậu nghiêm, cậu giống con nít quá. Con nít cái gì, tao con nít lớn nè, tôi chơi theo con nít, tôi nói chuyện theo con nít ăn thua đủ với nó trong bữa ăn vậy đó để cho nó mở, mình đâu có giữ cái bản tánh gồ ghề, tu nó ngày càng đơn giản, thành ra vui lắm.

Nữ giới tu nó trở về tiên nữ, còn nam giới tu trở về tiên đồng. Thành ra vợ chồng người ta tu nói chuyện giỡn chơi vui, rồi rốt cuộc không có cái gì hết, nói giỡn chơi vui vậy thôi. Cho nên bà xã tôi nhiều khi tôi chọc, chọc bả nhiều lắm, gần đây tôi cũng chọc bả hoài, chọc cho bả tức, bả mới đem cái chuyện đời ra bả nói, ông bây giờ nha, ông tính cho dứt khoát luôn đi, tui ra tui, bà ra bà đi, một chập bả nghĩ, chắc bị rồi. Mình nói công khai ra y không mở, chọc đến tức rồi kéo đi mới mở, nhưng không biết. À nói ông tu mà ông còn giận người ta nữa. Tôi nói không tin, thôi đừng theo tôi nữa, để tôi suy nghĩ, suy nghĩ một chập rồi dòm lại, té ra người ta cũng không phải giận mình. Rồi dòm lại thấy y giận tôi, y phải sửa chứ. Tôi nói nhiều cái cũng ác lắm, không tin tôi thôi, bỏ đi, không theo nữa, thứ hai dứt khoát đi. Để suy nghĩ, mình mở cho người ta, bây giờ làm sao lấy cái gì mở, lấy cái điển, khi mà chọc giận cái điển nó ùn ùn lên rồi, lên rồi thì cái từ điển mình tới, cái nó giải, chập nó yên à, không có lâu đâu, chừng nửa buổi cái gì cũng xong hết, có gì đâu mình cười lại cái

---

³ Tournevis.

⁴ “Thiền đường Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới” được Thầy đổi thành “Thiền viện Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới” kể từ ngày 5 tháng 11 năm 2006.

mừng lắm, chứ có gì đâu. Cho nên sau này các bạn cũng đi đến chỗ đó, nhưng mà mình phải làm, cái chuyện phận sự phải làm. Muốn trồng cái cây, muốn vun bón cũng phải làm, do cái công phu của mình làm là tự nhiên cái điền nó bắt buộc tới đó hay tới đó, y muốn áp đảo mình cứ việc châm xăng vô đốt một chập mở ra cái nó hết, đem trước điền đi mất thì cái gia đình nó vui lại chứ không có gì hết. Nhiều người thấy tôi nhiều khi cãi vả kịch liệt lắm, nhưng mà một chập tôi không có gì hết, tôi đang mở bây giờ làm sao. Mình đâu có chun vô trong bản thể người ta được, mình có lấy tuốc-nơ-vít (³) vặn được đâu, để cho nó ùn ùn đi lên rồi mình chỉ đưa luồng điện gạt qua thôi.

Thành ra cái pháp này nó sửa, không phải mình nói mình giỏi nhưng mà nó toàn năng, nó chỉ dụng có cái điền không, nó sửa tánh, nó sửa cái chơn tánh, rồi nó đem lại cái chơn chánh và nó sửa sự sai lạc của mọi người, mà phải đóng góp lẫn nhau, cho nên cần phải trau dồi sửa đổi lẫn nhau, vợ chồng tu cũng vậy, nhiều khi gây, sau này nhiều khi gây, người này buồn, tính những nếu mà gây lớn tiếng thì chúng nó hư đạo. Chọc cái nó giận, giận cái bà này tìm ông này, ông rét luôn, lần lần nó đổi, nó hết. Nó phải có cái đó, vậy nó mới tiến, rồi sau này chúng ta đi được mới cảm ơn, hai người cũng đồng cảm ơn hết. Hai người đạo hữu cảm ơn nhau, không có bà tôi sức mấy mà tôi tu, tui giận bà nhưng mà giờ tôi hết giận. Cho nên gia đình bà cũng bị lung củng, cái đó không phải lung củng đâu, cái đó là cái dẫn tiến, bám lấy nhau để mà tiến. Hề mình đạp lên miếng gạch thì miếng gạch phải trầy chứ, chút đỉnh đâu có sao, tiến lên khỏi cái mặt kia.

Sau này nó cởi mở lắm, đạt tới rồi thì cởi mở không khó gì hết, đi đâu nó cũng lấy cái điền không, nó chọc là chọc phá chơi, chứ thiệt ra không có gì. Nó đâu có lấy bà khác nữa đâu mà lo, nó đâu có lấy ông khác nữa đâu mà lo, thì hai người cũng không rời đó, nhất định không lấy rồi còn lo cái gì, hồi trước nó còn lo ông xec bậy, xec bạ còn lo. Rồi bây giờ ông quy nguyên về cái chơn chánh, ông không có lấy ai, về không rồi còn lo cái gì nữa. Ông còn nhiễm trần mình lo sợ ông bệnh hoạn đồ, đem truyền bá cái bệnh hoạn cho mình, còn cái này không có, nó không có lo nữa, hết rồi. Nhưng mà đàn bà cái tánh luôn luôn có eo hẹp, tu cái cách gì cách, y cũng ghen ghen chút, ghen ghen lắm có phải hông á? Ông nói có phải không đó! Ông đi đâu đó, ông đi đâu mấy tiếng đồng hồ, ông đi đâu! Nó cũng ghen ghen chút à, thế nào nó cũng có à.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 14/04/1974)

Tình Thầy Tận Độ

Phát Tâm (tiếp theo)

...

Tiến hành

Tại bữa tiệc Giáng Sinh bên Atlantic, vừa được trao thư, anh bạn phát tâm đã vội đọc ngay, Thầy cũng vậy. Nhưng tôi xin Thầy về nhà hãy xem vì trong buổi tiệc, Thầy là nhân vật chánh, mà thư thì dài tới 3 trang. Sáng hôm sau, trời mưa trời gió ào ào, chúng tôi cũng vội ghé qua nhà Thầy, không dè bạn đạo đã có mặt rất đông, còn Thầy thì lại sửa soạn đi ra ngoài. Chắc Thầy tội nghiệp tôi thất vọng ra mặt, nên vừa nhìn tôi với nụ cười bí ẩn, vừa chậm rãi nói: “Chuyện của ông Trời làm, ông Trời cứ làm. Chuyện của mình làm, mình cứ làm”.

Anh Dũng (Boston) cho biết Thầy chỉ đi có một chút thôi. Tôi yên tâm ở nhà suy ngẫm lời Thầy nói. Tôi biết Thầy hay thử trí chúng tôi bằng cách nói một câu với nhiều ý nghĩa, xem chúng tôi phản ứng thế nào. Nhưng cái mission mà bạn đạo ngoại quốc giao cho tôi thì cần lời nào của Thầy rõ ràng hơn mới được, chứ nói gần gần xa xa úp úp mở mở như vậy làm sao họ yên lòng ? Cho nên khi Thầy vừa cúp phone ông Bảy xong, anh Dũng ra dấu cho tôi trình thư để Thầy đọc ngay, vì e sẽ không còn cơ hội khác. Tôi hồi hộp quan sát gương mặt Thầy lúc xem thư: Thầy đọc thật chậm, như thể nhìn luôn diễn tiến của mọi việc từ quá khứ đến tương lai. Sau cùng, Thầy cho phép: “Các con ngồi lại bàn bạc với nhau rồi cứ việc làm tới”. Tôi mừng quá không nói nên lời, quên cả cảm ơn, lật đặt mời Thầy đứng dậy lại bàn dùng cơm trưa, vì thức ăn đã sẵn sàng tự nãy giờ, còn tôi thì ra về cho kịp buổi hẹn với anh bạn Cali.

Lâu ngày có dịp rảnh rang, chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau cả 8 tiếng đồng hồ, từ trong hotel ra tới restaurant, ôn lại chuyện xưa chuyện nay, kể lại bao nhiêu thăng trầm ở thiền đường, ngẫm nghĩ cho thấu suốt những bài học của Thầy ban và ngạc nhiên nhận ra một số hoàn cảnh tình cờ hi hữu, cả bên Montreal lẫn bên Cali. Nhân có anh bạn thân tiền bối trong Vô-Vi cùng nhập bọn, tôi nhờ anh cho biết ý kiến khách quan, xem cái gì làm cho chúng tôi, đã ở cách nhau xa như vậy, mà sao cứ lẩn quẩn liên quan với nhau về chuyện thiền đường, mặc dù cả hai chúng tôi đã nhiều lần tìm đủ cách tránh né, đến nỗi có lần Thầy phải lên tiếng cho biết là “bao nhiêu chuyện đã xảy ra cũng chỉ vì thiếu người thật sự phát tâm”. Anh bạn tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: “Mấy người này kiếp trước có hợp tác với nhau phá chùa phá miếu gì không đây ?”. Dù có hay không, lời anh nói cũng làm tôi suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại bao lần Thầy gợi ý tạo duyên, mà tôi thì cứ tìm mọi lý do để thoái thác. Hay là Thầy muốn tạo cơ hội cho tôi được dịp “đoái công chuộc tội” ?

Trở về Montreal, chúng tôi tiến hành kế hoạch phát triển. Như Thầy có nói: “Đời là phải thủ tục”. Chúng tôi xin đăng ký làm hội tu đạo bất vụ lợi để thiền đường vừa có được giấy phép hoạt động một cách quang minh chánh đại, vừa được miễn nhiều loại thuế, và được quyền cấp biên nhận khai thuế cho mọi phát tâm đóng góp.

Phát triển

Ngày thiền đường “Qui Hội Tâm Linh và Sức Khỏe” dọn đi nơi khác cũng là lúc chúng tôi được giấy phép chính thức với một cái tên thật là giản dị: “Centre de méditation Vô-Vi” (Thiền đường Vô-Vi). Vài tuần sau, chúng tôi được Thầy đặt cho tên mới, cũng dài 7 chữ và cũng hơi tương tự như cái tên cũ, và tặng cho một bài thơ mới thật là hay: “Thiền Đường Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới” ⁽⁴⁾.

Thiền Đường Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới

*Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới
Giải phân đời đạo rõ tâm đời
Mưu tâm lợi dụng tự xa rời
Quý tướng Trời cao chuyển khắp nơi*

***

*Khắp nơi qui hội duyên tình
Cùng chung xây dựng cùng minh đạo lành
Chẳng còn lý luận cạnh tranh
Thực hành chánh pháp duyên lành đạt thông
Thành tâm tu tiến một lòng
Qui không tự thức thông dong đạo đời
Cảm thông nguyên lý tự rời
Đời là tạm cảnh nơi nơi bất hòa
Dù cho hiểu được gần xa
Trong không mà có mới là ngộ tâm
Thực hành khai triển uyên thâm
Tham dâm tự dứt siêu âm đạt hòa
Cần tu khai triển thiết tha
Tâm hòa tu tiến mới là người ngoan
Chẳng còn lý luận hoang mang
Thế gian cho đến thiên đàng phải tu
Qui nguyên thiền giác mở màn
Cần tu tự sửa tự tâm cảm thông
Đường đi chánh giác chẳng lầm
Thế gian vẫn có tiến thâm tự tu
Quy y tam bảo giải mù
Cảm minh thiên địa an du phần hồn.*

Kính Bái

Lương Vĩ Kiên

17-03-2003

(Rằm tháng 2 năm Quý Mùi)

Các tài năng quen thuộc trong cộng đồng Vô-Vi, kẻ ở Pháp, người bên Texas, phát tâm thông dịch bài thơ ra tiếng Pháp cho bạn đạo ngoại quốc thưởng thức, và nhanh chóng phổ nhạc, mỗi người một vẻ đều hay. Riêng đối với cá nhân tôi, bài thơ này vô cùng quý giá. Chẳng những nó là kim chỉ nam cho bạn đạo, nó còn chứng minh là Thầy cho phép chúng tôi duy trì thiền đường sẵn có để phát triển pháp thiền Vô-Vi, chứ hồi Thầy nói bên Atlantic, ngoài tôi ra đâu có ai khác nghe được rõ ràng. Hình như ai cũng nghĩ là vì tôi quá muốn giữ thiền đường nên Thầy mới nói cho hợp ý tôi, hoặc vì tôi quá chủ quan nên đã diễn dịch lời Thầy theo ý của mình.

Chưa kịp gửi bài thơ để đăng trên Tuần báo phát triển điển năng, thì vài ngày sau đó, Thầy cho thêm một câu PS kèm theo bài thơ, dặn chúng tôi không nên dùng chữ Vô-Vi trong tên đăng ký với chính quyền. Vậy là chúng tôi lại đổi qua tên mới. Tên này cũng chẳng xa lạ gì với bạn đạo Vô-Vi: “Centre de méditation Jolicoeur” (Thiền đường Jolicoeur). Chuyện đã qua thì thấy nhỏ, nhưng lúc đầu, bài học “danh xưng Vô-Vi” này thật là bi đát với chúng tôi. Phần tôi lúc được e-mail đã khóc ngay trên computer trong sở và than thở thâm sâu với chị Bê, vì tưởng là tới phiên mình bị loại ra khỏi hàng ngũ Vô-Vi rồi. Có lẽ Thầy tội nghiệp cho người thiếu trí nên chiều hôm sau đã nhanh chóng cho tôi lời giải thích để giải tỏa phiền ưu: “Danh là danh giả”. Ngày hôm sau, tôi cũng được chị Bê trả lời tương tự: “Chỉ là cái tên thôi mà !”. Nhờ vậy tôi chóng vượt qua được thử thách. Tuy nhiên các bạn đạo khác thì thật là hoang mang khổ sở hơn tôi gấp bao nhiêu lần, và bài học “overdose” này đối với họ vừa dai dẳng nhiều tuần nhiều tháng, vừa thâm lương thật là thảm thiết đáng thương.

May thay, sau cơn mưa trời lại sáng. Thiền đường vẫn tiếp tục phát triển. Số bạn đạo tăng khá nhanh, chỉ trong vòng vài tháng, đã vượt từ 4 người lên đến mấy chục người. Mỗi khi có bạn đạo Quebec xuống thăm, tổ chức nói chuyện và sống chung ở thiền đường, số người tham dự lên tới gần 50. Hàng tuần, Mục Bé Tám vẫn là sinh hoạt quan trọng nhất, là cơ hội để giải đáp thắc mắc, để trao đổi điển quang và kinh nghiệm thực chất theo đề tài Thầy nêu ra. Chỉ cần vài chữ trong bài thơ Thầy đăng ở trang 1 của Tuần báo phát triển điển năng, hay một câu trong số 7 câu hỏi của Bé Tám, cũng đủ cho chúng tôi bàn bạc, phân tích, đào sâu cả buổi sáng, cũng giống như những lần sinh hoạt ở đại hội. Điều khác biệt là chúng tôi chỉ có một nhóm thôi nhưng không thể chỉ sinh hoạt bằng tiếng Việt, có lúc đã phải sinh hoạt song song bằng 3 thứ tiếng Việt-Pháp-Anh để đáp ứng nhu cầu của những người có mặt. Còn bạn đạo nào không nói được 1 trong 3 thứ tiếng này, như bạn đạo người tàu chẳng hạn, thì chúng tôi đành chịu thua, mời họ ngồi niệm Phật, nghe bằng điển và chờ có cơ hội gặp Thầy.

Giờ mở cửa của thiền đường tăng dần từ vài tiếng đồng hồ sáng chủ nhật đến mỗi ngày từ 10 giờ sáng đến 10 giờ tối, 7 ngày 1 tuần. Cái basement rộng thênh thang của thiền đường trước đây hoang vắng, đồ đạc chất ngổn ngang, đến nỗi có lần Thầy đi xuống thăm đã phải than là nhiều trước khí, ngày nay nó đã sạch sẽ, thơm mát, trật tự và tràn đầy sinh khí. Mâm non Vô-Vi cũng đặc biệt được lưu tâm. Nhiều khi nhìn cặp vợ chồng trẻ thay phiên nhau giữ baby để cả hai đều được sinh hoạt, tôi không khỏi xúc động nhớ lại hình ảnh của mình 19 năm về trước. Chúng tôi cũng rất vui khi biết có cô đầm thường ghé ngang thiền đường sau giờ tan sở, ngồi niệm Phật xong rồi mới về nhà.

Ủy ban nòng cốt của thiền đường gồm khoảng mười mấy người cùng chia xẻ mọi ngọt bùi cay đắng. Hoàn cảnh càng gây cản trở, chúng tôi càng thấm thía hơn 2 chữ “quý thương”, hết lòng vui đón phục vụ bất cứ ai ghé tới thiền đường và chuyên cần thực hành lời Thầy dạy, cho xứng đáng là người tu Vô-Vi theo bước chân Thầy. Chúng tôi tự hiểu thiền đường càng đông bạn đạo mới, thì mình càng phải tu hành tinh tấn hơn cho đủ sức, đủ lực lượng điền quang, mới có thể giúp mọi người “cùng tiến tới”, như tên Thầy đã đặt cho thiền đường, mới kịp tu tiến theo nhịp trống đại đồng thúc giục người tu trong thời điểm cuối của thời buổi hạ ngươn.

Thầy về

Hay tin Thầy rời Úc về Mỹ để chủ tọa 2 buổi ra mắt Thiền ca, trong lòng tôi vừa mừng vừa lo. Mừng là chuyện tất nhiên không cần giải thích. Nhưng lo là chuyện không thích hợp với kẻ tu hành. Nhất là xưa nay tôi vẫn tự hào mình làm việc gì cũng quang minh chánh đại, không có gì phải sợ phải lo. Tuy nhiên, khi thử thách dồn dập như bão tố, con tàu mấy lượt suýt bị chìm, khi lượng điền quang tiêu ra thì nhiều, thu vào chẳng đủ, thì phàm tánh tha hồ nổi dậy, óc tưởng tượng tự do tung hoành chế biến ra đủ mọi tình huống xấu nhiều tốt ít: Thầy về sẽ xử sự ra sao ? Mình sẽ đi thiền đường nào ? Có còn được gặp Thầy không ? Thật ra mình có vô tình làm điều gì sai trái không ? Có làm gì cho Thầy buồn không ? Lần này Thầy về có bị lên tension và bệnh như những lần trước không ? ...

Rốt cuộc khi tình cờ gặp được Thầy ở trước cửa nhà bà Tám, tôi đã phải trình diện Thầy cái mặt đầy mụn vì suốt mấy tuần bị stress. Có lẽ Thầy thấy vậy tội nghiệp nên đã cho tôi nhiều cơ hội trình bày đủ chuyện, còn trấn an tôi ngay trong buổi gặp đầu tiên:

- Muốn làm một chục cái thiền đường ở Montreal tui cũng cho.
- Dạ thôi, làm một chút đã gần chết rồi, con đường của ông Tám đi nhiều chông gai gặp mấy lần cái óc tưởng tượng của con.

Thật vậy, có lần vì cảm thấy hoàn toàn bất lực trước tâm đời và uy quyền thế gian nơi chốn tu hành, 2 mẹ con tôi bàn bạc với nhau không đi thiền đường nữa. Nhưng tối hôm đó đang lúc ngồi xem TV, cả 2 chúng tôi đều nhận được điện Thầy rút thật rõ thật lâu: Tại sao lại định bỏ thiền đường ? Có còn muốn theo con đường của ông Tám nữa không ? Có hiểu tại sao lại trải tapis đỏ ? Họ cãi ông Tám, nhưng mà ông Tám thì không có bỏ ai ! Những lời vừa cứng rắn vừa tha thiết của Thầy đã làm tôi vô cùng xúc động, nên chúng tôi mới quyết

định tiếp tục con đường dẫn thân phục vụ theo bước chân Thầy, bất chấp mọi quyền lực và phàm tâm.

Lần này Thầy về đây, dù Thầy không có nói nhiều, nhưng cũng đã giảng dạy rất nhiều:

- Hình như lúc này ông Tám hay nói bằng ý phải không ?
- Nói bằng ý cho nó mau, chứ bao nhiêu chuyện xảy ra liền liền nói bằng miệng đâu có kịp.

Mấy tuần lễ tuy ngắn ngủi nhưng thật là hạnh phúc. Bao đặc ân, ưu ái Thầy dành cho làm tôi thấy khó khăn nào cũng trở thành không đáng kể, luôn cả những bài học liên quan tới 2 buổi picnics dở khóc dở cười. Sự quan tâm và tận tụy của Thầy còn hơn bao nhiêu liều thuốc bổ. Cuộc đời và kinh nghiệm tu hành của Thầy là ngọn hải đăng soi sáng lối đi cho những con tàu còn lênh đênh trên biển cả trong bóng đêm dài. Được tắm mát trong bầu điển quang tràn ngập thương yêu, tôi không còn e ngại sóng to gió lớn nữa. Tới đâu thì hay tới đó. Hồi tưởng lại bao nhiêu biến cố, rồi cuộc những bài Thầy ra hình như bài nào cũng được kết thúc tốt đẹp.

Vẫn biết là Thầy lại sẽ lên đường, rồi lúc vắng Thầy, chông gai mới hiện ra, sóng gió mới ào lên, thử thách mới dồn dập, hoàn cảnh mới đắng cay, ... và chúng tôi lại tiếp tục ngụp lặn 3 chìm 7 nổi, chết lên chết xuống. Nhưng với niềm tin vững chắc ở Thầy và bề trên, cùng với kinh nghiệm được mài giũa bao năm qua mà cả hồn lẫn xác vẫn còn tồn tại, chúng tôi sẽ cố gắng vượt qua mọi gian nan trở ngại để làm quà tái ngộ dâng lên vị Thầy kính thương mỗi khi Thầy trở lại Montreal.

Quý mến thương yêu khắp mọi vùng
Thực hành đóng góp là việc chung
Nhớ Trời tưởng Phật cùng tu tiến
Về không thanh nhẹ tới vô cùng

Mỹ Kim
Tháng 7 năm 2003

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 28 tháng 02 năm 1970

Pháp luân thường chuyển khai thông điện
Sắc khí tương chiếu hợp nhãn tiền
Xuất hiện quây quần nơi giác thể
Vía hồn thăng tiến đạo sơn xuyên

Tu sao quy tụ nhãn tiền
Diễn quang luân chuyển nối liền căn cơ
Thân hình vũ trụ chung giờ
Sanh ly tử biệt tùy cơ chuyển hình
Chẳng ai bảo hộ được mình
Chuyển theo ý muốn cơ hình thể sanh
Sống theo sự sống tranh giành
Sống không biết được cơ hành do đâu !
Tại sao phải đứng lại ngồi ?
Tại sao chết phải hoàn bồi căn cơ ?
Sống trong hơi thở từng giờ
Tranh đua sát hại tự mơ độc tài
Luân truyền sắc lệnh do ai
Hồn không gặp vía ngày ngày khổ đau
Tham sân bủa khắp thân đầu
Tiến không thấy tiến nhiệm mầu cũng không
Lắm khi sống cảnh phập phồng
Ước mong sớm đạt tự tông gắng tu
Tu thời gắng diệt tâm mù
Khai thông tự mở đắp bù tình thương
Thế gian Tiên Phật đôi đường
Gắng tu tự tiến mới tường giả chơn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên